

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 731/23
22.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Филиповић, председника већа, Олге Арсовић и Татјане Обренчевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миленко Тодоровић, адвокат из Смедерева, улица Карађорђева број 22/6, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Владимир Вујовић, адвокат из Смедерева, улица Цвијићева број 2, локал број 13, ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Смедереву П 401/19 од 27.05.2022. године, у седници одржаној дана 22.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву П 401/19 од 27.05.2022. године у ставу првом и трећем изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П 401/19 од 27.05.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је тужени обавезан да тужиоцу на име дуга исплати износ од 12.500 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са каматом по Закону о затезној камати у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, почев од 31.08.2018. године, па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу у ком је тражио да се тужени обавезе да му на износ досуђен ставом првим изреке пресуде исплати законску затезну камату у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, почев од 30.08.2018. године, до 31.08.2018. године. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 170.225,00 динара са законском затезном каматом почев од дана стицања услова за извршење па до коначне исплате.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, из чије садржине произлази да је изјављена на став први и трећи изрке из свих законских разлога.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде у ожалбеном делу у смислу одредбе члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС”, број 72/2011 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да жалба није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности. Апелациони суд налази да није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју се жалбом посебно указује, јер првостепена пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за правилно одлучивање, који нису у супротности са садржином изведених доказа у списима предмета, док је изрека пресуде јасна и непротивречи разлозима исте датим у образложењу.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 05.12.2017. године тужилац у својству зајмодавца и тужени у својству зајмопримца закључили су уговор о зајму, који су оверили код јавног бележника ... под бројем УОП:-I 3403/17, а по основу ког уговора је тужилац позајмио туженом износ од 12.500 евра, без камате, са роком враћања најкасније до 30.08.2018. године. Тужени супротно обавези из наведеног уговора о зајму, тужиоцу није вратио позајмљени износ новца.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом члана 17, члана 262, члана 557, члана 558 и члана 562 став 1 Закона о облигационим односима одлучио као у изреци.

Оваква одлука првостепеног суда је правилна и законита, а другостепени суд прихвата и разлоге које је у прилог своје одлуке дао првостепени суд.

Наиме, како из потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања несумњиво произилази да је тужилац по основу уговора о зајму закљученог дана 05.12.2017. године туженом предао износ од 12.500 евра, који је тужени био у обавези да врати до 30.08.2018. године, што тужени није учинио, то је првостепени суд правилном применом наведених одредаба Закона о облигационим односима, обавезао туженог да тужиоцу на име дуга исплати позајмљени износ од 12.500 евра. Такође, правилно је првостепени суд применом одредбе члана 277 и 395 Закона о облигационим односима, тужиоцу на досуђени износ главног дуга од 12.500 евра досудио и камату почев од првог дана када је тужени био у обавези да врати позајмљени износ новца 31.08.2018. године па до коначне исплате, а све у динарској протвврдности према средњем курсу НБС на дан исплате.

Неосновани су жалбени наводи туженог којима се оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, те оцена изведених доказа првостепеног суда, а на основу којих је утврђено чињенично стање. Наиме, одредбом члана 8 ЗПП

прописано је да суд по свом уверењу одлучује које ће чињенице узети као доказане, а на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног доказног поступка. Слободна оцена доказа подразумева да приликом њихове оцене и са тим у вези утврђивања чињеница које су од значаја за одлуку, суд узима све чињенице у процесној грађи коју има пред собом и формира своје уверење доказаним, односно недоказаним чињеницама. У доказном поступку који је претходио доношењу побијане пресуде, као доказ је изведено читање уговора о зајму од 05.12.2017. године, те саслушање тужиоца у својству парничне странке, а на спорне околности. Правилна оцена исказа странака, односно сведока подразумева оцену њиховог држања пред судом, сагласност њихових исказа са исказима осталих саслушаних лица и другим изведеним доказима, неспорним и општепознатим чињеницама, да ли се располаже посредним или непосредним сазнањима о догађају о коме се даје исказ, као и оцену општег утиска који странка, односно сведок оставља на суд приликом давања исказа. У конкретном случају првостепени суд је ценећи исказ тужиоца, дао управо такву оцену која садржи објашњење зашто је у погледу чињенице да је туженом позајмио износ од 12.500 евра поклатио веру, а у ком делу је исказ тужиоца сагласан са садржином уговора о зајму од 05.12.2017. године.

Такође другостепени суд је имао у виду и да тужени током поступка није спорио пуноважност наведеног уговора о зајму, већ је истицао да није примио износ од 12.500 евра већ износ од 10.000 евра, те да је преостали део новца тужилац требало да му преда касније, а да је део позајмљеног новца вратио тужиоцу, што опет указује на чињеницу да је између парничних странака постојао облигациони однос заснован на уговору о зајму. Са друге стране правилно је првостепени суд висину учињене позајмице утврдио на основу писаног доказа у списима предмета - конкретног уговора о зајму закљученог између парничних странака дана 05.12.2017. године, и из исказа тужиоца, с обзиром да тужени током поступка на околност својих навода да му тужилац није позајмио износ од 12.500 евра који потражује, већ износ од 10.000 евра, те да је део позајмљеног износа вратио, није предлагао нити прилагао доказе, при чему није приступао на рочишта заказана ради његовог саслушања, и поред уредног позивања, иако је терет доказивања наведених тврдњи, сходно одредби члана 231 ЗПП, био на њему.

Жалбени наводи којима се указује да је у конкретној правној ствари у циљу потпуно и правилно утврђивања чињеничног стања било неопходно извести доказ саслушањем туженог, што је било од утицаја на правилност и законитост првостепене пресуде, такође су неосновани и без утицаја на другачију одлуку суда. Ово имајући у виду да је током поступка било одређено извођење доказа саслушањем туженог, на спорне околности, али да исти доказ током поступка, није изведен, с обзиром да тужени иако је био уредно позиван неколико пута на рочишта заказана за његово саслушање, није приступао, а на који начин је пропустио да користи процесна права која му стоје на располагању, а у циљу заштите својих правних интереса, те је правилно првостепени суд, а имајући у виду спроведен доказни поступак и утврђено чињенично стање, те економичност поступка, ставио ван снаге извођење доказа саслушањем туженог у својству парничне странке.

Без утицаја на другачију одлуку суда су и жалбени наводи туженог којима истиче да му је тужилац позајмио износ од 10.000 евра, док преостали износ од 2.500 евра представља камату коју је тужени био у обавези да плати тужиоцу, с обзиром да је тужени у одговору на тужбу истицао да му је тужилац позајмио износ од 10.000 евра, а да је преостали износ од 2.500 евра требало да му преда касније, што указује на контрадикторност у наводима самог туженог у погледу висине учињене позајмице и њене структуре, при чему иако је на њему био терет доказивања истинитости таквих тврдњи, исте није доказао.

Приликом одлучивања Апелациони суд у Београду је ценио и остале жалбене наводе и закључио да су без утицаја на закнитост и правилност првостепене пресуде у потврђеном делу, како у односу на утврђено чињенично стање, тако и на примењено материјално право у поступку доношења исте.

Како првостепена пресуда у ожалбеном делу није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности, нити оним повредама на које се посебно указује изјављеном жалбом, те како је иста заснована на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, и донета на основу правилне примене материјалног права, то је иста применом члана 390 ЗПП потврђена као у изреци.

Потврђивањем одлуке о главној ствари, потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, имајући у виду да је иста донета правилном применом члана 153, 154 и 163 ЗПП, те је применом члана 401 тачка 2 ЗПП, одлучено као у изреци.

Председник већа-судија,
Весна Филиповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић